

Adéu al descontrol de les armes?

Quan ho expliques, la gent no se sol creure que el comerç d'armes, amb el seu impressionant impacte humanitari, econòmic i social, estigui sotmès a menys controls que el comerç de productes alimentaris, culturals o de lleure. Però és ben veritat. Alguns països, no pas la majoria, tenen legislacions estatals. Hi ha acords regionals. Però no existeix una regulació mundial del comerç d'armes.

Podem fer interessants debats sobre per què això és així. Podem valorar que la defensa és gelosament guardada pels estats, que, per tant, són reticents a donar informació sobre transaccions d'armes. Podem intuir que la indústria militar té un pes prou significatiu per influir en els governs i evitar que posin bastons a les rodes a les seves activitats. I, esclar, podem considerar que tot és fruit d'una concepció equivocada de la seguretat, encara massa equiparada a pautes i esquemes militaristes. Però el que no podem fer de cap de les maneres és negar la importància de posar ordre al descontrol de les armes.

Les xifres parlen per si soles. Cada any més de mig milió de persones moren a causa de la violència armada. Moltes més són greument ferides o mutilades. Cada dia que deixem de fer-hi alguna cosa unes 1.500 persones perden la vida. No és que anem mancats d'estris de destrucció precisament: al món tenim vora 700 milions d'armes curtes i lleugeres. Això vol dir que per cada 10 ciutadanes i ciutadans hi ha una arma. I, per si fes falta, cada any aboquem 10.000 milions de municions noves...

El resultat de tota aquesta proliferació (moltes armes) i descontrol (facilitat per al seu comerç) és devastador. D'exemples, malauradament, n'hi ha molts: el règim sirí fa més d'un any que massakra, amb armes russes i xineses, una població que ja ha vist morir més de 16.000 persones. Els Estats Units critiquen Rússia i la Xina per abastir Síria però venen armes en grans quantitats a l'Àrab Saudita, Egipte o Israel. Diversos països de la Unió Europea que van liderar, aplaudir o tolerar l'acció bèl·lica sobre Líbia havien venut de 2006 a 2009 1.300 milions d'euros en armes al Sr. Gaddafi, etc.

Vendre armes a un dictador que esclafa la seva població, vendre armes a països que estan en guerra o vendre armes a països amb econo-

JORDI ARMADANS

DIRECTOR DE LA FUNDACIÓ PER LA PAU

Països com la Xina, Rússia, els EUA, el Pakistan i Egipte volen un tractat merament orientatiu

mies precàries, sense sistema de salut i de desenvolupament, és una manera clara i activa de col·laborar amb la violència, la perpetuació de la pobresa i la vulneració dels drets humans. És hora de posar-hi ordre. De fer-hi alguna cosa. De prendre's seriosament la responsabilitat de defensar la vida de les persones.

Aquesta setmana, a la seu de les Nacions Unides a Nova York, ha començat una conferència diplomàtica crucial que ha d'abordar l'adopció d'un tractat mundial que reguli el comerç d'armes. Arribar aquí no ha estat fàcil: a mitjans dels 90 diverses ONG i premis Nobel de la pau van reclamar que s'establis sin uns criteris d'obligat compliment per a tots els estats sobre el comerç d'armes. No serà fins a una

YAHYA ARHAB / EFE

CARTES I MISSATGES

Més hores, menys país?

El govern de l'Estat fa una nova proposta de llei per liberalitzar els horaris comercials suposant que ajudarà a crear llocs de treball i obviant que Catalunya té una forta tradició de petit comerç. I el més preocupant, torna a imposar la seva decisió per damunt de les competències del Parlament català.

Últimament, amb aquesta decisió i altres ens estem jugant el model de país i societat. El discurs populista que utilitza la por a la crisi (el canvi es justifica perquè "generarà llocs de treball"), una realitat que neguen les dades a la Comunitat de Madrid, vol justificar una decisió imposant-la als drets adquirits per un col·lectiu durant anys de lluita.

Parlin, parlin amb els petits comerciants a veure què en pensen de contractar treballadors avui en dia. Parlin, parlin amb la majoria d'assalariats per saber qui treballa els dies i les hores extremes en rebaixes i campanya de Nadal. Però sobretot: parlin, parlin entre vostès com a consumidors, i pensin si no poden comprar qualsevol dia i hora de les que ja

obren ara i si disposaran de més diners per consumir.

I pensin, pensin què s'amaga darrere d'aquesta decisió. Únicament afavorir un tipus de comerç determinat, crear uns contractes laborals de poca qualificació i un estil de vida i ciutats diferents. I a mi, i és una opinió personal, no m'agraden.

JAUME BORRÀS I CASADEMUNT
GRANOLLERS

Pànic

El 28 de juny un centenar de persones de totes les edats vam assistir a una manifestació a Girona per mostrar el rebuig a la visita de Felip de Borbó. Prop de la Devesa ens esperaven unes furgonetes dels Mossos i una barrera humana d'antiavalots que van encerclar-nos, uns amb les porres a la mà en posició intimidatòria i uns altres amb armes. Dues furgonetes més ens empenyien. L'helicòpter no parava de sobrevolar-nos. Dos policies més ens van gravar tota l'hora que ens van tenir retinguts. Si algú volia sortir o t'acostaves a prop d'un mosso,

t'empenyia de mala manera i t'agredia. El que donava ordres estava molt i molt nerviós i cridava molt. Cap d'ells no portava placa identificativa.

La desproporció entre una manifestació pacífica i la policia va ser exagerada. ¿Tanta por fan les estelades, les banderes republicanes i les de la CUP?

FINA PLANADEVALL I PALMADA
GIRONA

Les víctimes del Iemen

Ahir va fer exactament tres anys i un mes de l'atemptat al Iemen on van morir vuit espanyols (tres bascos i cinc catalans) i dos iemenites i cinc persones més van resultar ferides.

No he vist que cap mitjà de comunicació tingués un record per aquelles víctimes i sí que vaig veure a tots els diaris que el 28 de juny d'enguany es va fer un acte institucional al Congrés dels Diputats de Madrid sobre el Dia de les Víctimes del Terrorisme. No hi érem tots. Es van recordar les víctimes del terrorisme d'ETA, de l'11-M... i cap paraula per les víctimes civils que han patit un atemptat terroris-

ta fora de les fronteres del territori d'Espanya: Irlanda, els Estats Units, Colòmbia, el Iemen, Londres, Egipte...

És molt trist haver de constatar com va passant el temps i ningú parla de les víctimes civils que han mort o han estat ferides en atemptats fora del territori espanyol.

Aquests últims dies han sortit notícies al diaris parlant de l'atemptat de l'Hiperpor de Barcelona: hi ha hagut contacte entre víctimes i assassins. És molt greu constatar que després de 25 anys encara no tot està solucionat. De l'atemptat del Iemen només fa cinc anys. ¿Les víctimes d'aquest atemptat hem d'esperar 20 anys més per què se'n comenci a parlar una mica i algú es comenci a plantejar alguna solució?

ESTEVE MASÓ VILANOVA
BANYOLES

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://twitter.com/diariARA) facebook.com/diariARA cartes@ara.cat Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat